

Arrest

nr. 195 820 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 29 november 2003 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 1 december 2003 asiel aan. Op 11 februari 2004

neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 15 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 19 mei 2006 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 20 september 2006 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 februari 2007 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 177.317 van 28 november 2007 verwerpt de Raad van State het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 2 mei 2007 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Op 2 februari 2009 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden.

1.5. Op 7 maart 2008 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 2 februari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 13 november 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 2 februari 2009 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 8 april 2011 ongegrond bevonden.

1.7. Op 11 augustus 2010 leggen de verzoeker en zijn partner H. S., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.8. Op 15 september 2010 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Op 14 februari 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 60 717 van 29 april 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 9 juni 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Op 30 december 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.10. Op 21 januari 2012 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd.

1.11. Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 134 711 van 9 december 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.12. Op 23 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Op 19 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 147 655 van 12 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.13. Op 13 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.14. Op 3 juli 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Op 29 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 171 168 van 1 juli

2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 12.155 van 22 september 2016 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.15. Op 10 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 181 117 van 23 januari 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Nadat de verzoeker op 3 februari 2017 onder escorte is gerepatrieerd naar Ankara (Turkije), verwerpt de Raad bij arrest nr. 189 340 van 30 juni 2017 vervolgens ook het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.16. Op 10 januari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Bij arrest nr. nr. 190 036 van 25 juli 2017 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.17. Verzoeker is opnieuw naar België gekomen op een niet gepreciseerde datum.

1.18 Op 21 november 2017 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: A.(...)
voornaam: N.(...)
geboortedatum: 20.04.1980
geboorteplaats: Igdir
nationaliteit: Turkije
In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van geldig visum of een geldige verblijfstitel.

Op 22/12/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor belaging.

Op 18/05/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Mechelen voor belaging.

Op 19/02/2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapen, fabricatie, verkoop, invoer dragen, als mededader.

Gezien de ernst van deze feiten en het recidive karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 11.01.2017 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd op 03.02.2017 gerepatrieerd naar Turkije. Ondanks betrokkenes inreisverbod van 8 jaar keerde betrokkene op een onbekende wijze en tijdstip terug naar België.

Op 22/12/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Antwerpen voor belaging.

Op 18/05/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Mechelen voor belaging.

Op 19/02/2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapen, fabricatie, verkoop, invoer dragen, als mededader.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Aan betrokkene werd op 11.01.2017 een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar betekend.

Het feit dat betrokkenes een ex-partner en kind in België te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij ondernam in het verleden reeds verschillende pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van op basis van zijn expartner alsook op basis van zijn Belgisch kind. De ingediende aanvragen werden echter negatief afgesloten. Betrokkenes zoon is geboren op 26.09.2011. Desondanks heeft betrokkene er zich toe laten verleiden om de wetten en regels in België te overtreden. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarig kind, zoals het van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich, ook met betrekking tot de vrijwaring van zijn contact met zijn zoon, vaak agressief opsteld. Het bezoekrecht zou stopgezet zijn en er zou contactverbod zijn opgelegd.

Het feit dat ex-partner en kind van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Daarenboven verblijft betrokkene bij zijn nieuwe vriendin, de Nederlandse G. M(...). Ook deze relatie kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene en zijn vriendin kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes vriendin hem steeds bezoeken in Turkije.

Het loutere feit dat betrokkene sociale banden heeft gecreëerd, vallen niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijnterugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Op 11.01.2017 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van De Voorde A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ BODUKAP), en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A., N.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 21.11.2017.”

2. Ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat op 10 januari 2017 aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd en dat het hem aldus verboden is in België te verblijven, zolang het inreisverbod niet is opgeschort of opgeheven. Zij meent dan ook dat verzoeker niet beschikt over het rechtens vereiste belang bij de huidige vordering tot schorsing.

2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker een inreisverbod gedurende acht jaar werd opgelegd op 10 januari 2017.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 10 januari 2017 is een verbodsmaatregel, die inhoudt dat aan verzoekster voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...]”

In de zaak C-225/16 inz. Ouhrami oordeelde het Hof van Justitie immers dat “*Artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.*”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 februari 2017 het grondgebied verlaten heeft, zodat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, het inreisverbod vanaf dat ogenblik gold.

In het arrest nr. 190 036 van 25 juli 2017 heeft de Raad verzoekers annulatieberoep tegen het inreisverbod verworpen. Er blijkt in de huidige stand van het geding niet dat het inreisverbod van 10 januari 2017 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

Ingevolgde de inwerkingtreding van het inreisverbod werd aan verzoeker voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. In casu blijkt niet dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. Verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad van State. De wettigheid van het inreisverbod van 10 januari 2017 staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het blijkt dan ook dat verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van acht jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

2.3. Ter terechtzitting hierover ondervraagd, verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin prejudiciële vragen werden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de tegenstelbaarheid van een inreisverbod ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie die een verblijfskaart aanvraagt. Zij wijst er op dat in de advocaat-generaal bij het Hof op 26 oktober 2017 haar conclusie heeft bekendgemaakt, dat in essentie inhoudt dat het bestaan van een eerder inreisverbod niet kan verhinderen dat een aanvraag tot gezinshereniging dient te worden onderzocht die werd ingediend door een familielid van een burger van de Unie.

In het verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat, wat het belang betreft, artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd, zowel wat betreft het recht op gezinsleven met zijn minderjarige Belgische zoon, als wat betreft de relatie met zijn Nederlandse vriendin.

2.4.1. De Raad dient vooreerst op te merken dat de feitelijke omstandigheden in de huidige zaak niet dezelfde zijn als in het hoger aangehaalde arrest nr. 161 497. Er blijkt niet dat de verzoeker actueel een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend of trachten in te dienen, weze het in functie van verzoekers minderjarige zoon, of in functie van verzoekers huidige Nederlandse vriendin. In tegenstelling tot de verschillende situaties waarop het arrest 161 497 evenals de conclusie van de advocaat-generaal van 26 oktober 2017 betrekking hebben, spreekt de thans bestreden beslissing zich niet uit over enige aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. (vgl. punt [2.2.] van het arrest nr. 161 497 van 8 februari 2016). Verzoekers situatie is dan ook geenszins vergelijkbaar met de situatie aangehaald in het

arrest 161 497 van 8 februari 2016, die betrekking heeft op de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie waartegen een inreisverbod werd uitgevaardigd.

Wat betreft de relatie met zijn Nederlandse vriendin blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift zelf dat verzoeker een poging heeft ondernomen om zich bij haar te voegen in België. Gelet op het gebrek aan feitelijke elementen die hierop wijzen, kan de Raad niet vaststellen dat de thans bestreden beslissing afbreuk doet aan hun rechten in het kader van de burgerschapsrichtlijn of artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (verder: VWEU).

Daarenboven moet er op gewezen worden dat uit de conclusie van advocaat-generaal C. Sharpston van 26 oktober 2016 in de zaak K. e.a. tegen België (C-82/16) uitdrukkelijk blijkt dat deze conclusie enkel betrekking heeft op situaties waarin ten aanzien van een van de verzoekende partijen een verwijderingsbeslissing in de zin van artikel 3, punt 5, van de terugkeerrichtlijn (d.i. de fysieke verwijdering uit de lidstaat) werd genomen (punt 74). Verzoeker werd evenwel gerepatriëerd op 3 februari 2017, zodat overeenkomstig hoger aangehaalde arrest *Ouhrami*, de geldingsduur van het inreisverbod een aanvang nam. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij zich bevindt in dezelfde situatie als bedoeld in 's Raads arrest 161 497 en de bij het Hof van Justitie aanhangige zaak C-82/16.

Ook waar verzoeker zich beroept op het recht op gezinsleven met zijn zoon, blijkt uit de gegevens van de zaak dat verzoeker sedert 3 februari 2017 het grondgebied heeft verlaten en dat hij actueel ook geen omgangsrecht heeft met zijn kind. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de Belgische moeder van het kind als enige het hoederecht heeft en dat verzoeker actueel geen omgangsrecht heeft met zijn zoon. Aldus blijkt niet dat verzoeker de persoon is die hoofdzakelijk of primair de zorg heeft voor het kind. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie is. (cfr. conclusie van advocaat-generaal Sharpston in de zaak C-82/16, nr. 78).

Verzoeker voert aan dat hij het omgangsrecht tracht te verkrijgen en dat de zaak op 28 november 2017 voor de familierechtbank zal worden behandeld. In de actuele situatie kan de Raad echter niet vooruitlopen op de vraag een eventuele toekenning van het omgangsrecht, noch omtrent de modaliteiten volgens dewelke een eventueel omgangsrecht zal moeten worden uitgeoefend.

De Raad wijst er verder ook op dat het Hof van Justitie in het arrest in de zaak C-184-16 (*Ovidiu-Mihaita Petrea tegen Ypourgou Esoterikon kai Dioikitikis Anasygrotisis*) van 14 september 2017 de bepalingen van de burgerschapsrichtlijn niet beletten dat een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel wordt genomen ten aanzien van een persoon die het grondgebied van de betrokken lidstaat terug is binnengekomen zonder te hebben verzocht om opheffing van een in werking getreden inreisverbod. (nrs. 46-48)

Gelet op wat voorafgaat, moet dan ook worden besloten dat het thans bestreden bevel geen afbreuk doet aan de rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie, noch wat betreft verzoekers actuele partner, noch wat betreft zijn Belgische zoon. In de mate verzoeker aanvoert dat hij op grond van artikel 20 VWEU alsnog doet blijken van een wettig belang, kan hij dan ook niet worden bijgetreden.

2.4.2. Voor zover verzoeker alsnog een belang meent te kunnen doen gelden in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM), dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, *Mokrani t. Frankrijk*, §23; EHRM, 26 maart 1992, *Beldjoudi t. Frankrijk*, § 74; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim t. België*, §43). De verzoeker kan dan ook met zijn uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op grond van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden dan ook niet toe leiden dat het bestuur zou dienen te antwoorden op enige verblijfsaanvraag van de verzoeker. De verzoeker dient zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans aan hem opgelegde inreisverbod van 10 januari 2017. De omstandigheid dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. Wat betreft de relatie met zijn partner voert

verzoeker voorts geen enkel element aan waaruit ernstige hinderpalen blijken die hem verhinderen om een aanvraag om gezinshereniging in te dienen vanuit het land van herkomst, derwijze dat er in zijn hoofdte een positieve verplichting zou rusten op de Belgische overheid. Wat betreft het omgangsrecht met zijn zoon, werd hoger reeds gesteld dat het voor de Raad actueel niet mogelijk is een standpunt in te nemen met betrekking tot een voor de familierechtbank aanhangige vordering tot het verkrijgen van een recht op omgang. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij deze procedure niet verder zou kunnen voeren vanuit het land van herkomst, noch waarom, indien hem een omgangsrecht wordt toegekend, hij om deze reden om de opheffing van het inreisverbod kan verzoeken of op een andere wijze het recht op omgang kan uitoefenen.

Verzoekers betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM staat de rechtsgeldigheid van het inreisverbod dan ook niet in de weg.

2.4.3. In wezen beoogt verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verder verblijf in België. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van acht jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 10 januari 2017. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De schorsing van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu de verzoeker geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 10 januari 2017.

2.5. Verzoeker geeft, gelet op wat voorafgaat, geen blijk van te beschikken over het rechtens vereiste wettig belang bij de actuele vordering tot schorsing. De exceptie is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. VERHAERT